

PROFIL ROMÂNNO-AMERICAN

GABRIEL TEODOR GHERASIM

Motto: „*Mă voi lupta mereu să țin vie memoria martirilor torturați de călăii comuniști în lume și în special pe suprafața unui pământ în care oasele celor ce au luptat și suferit pentru condiția mea umană zac negate, ascunse, uitate, și/sau calomniate de către mentalitatea zilei.*”

În aceste zile speciale pentru sufletul nostru de români creștini, când ne aflăm încă sub puternica impresie a Paștelui și a minunatelor slujbe din bisericile noastre, stăm de vorbă cu domnul Gabriel Teodor Gherasim, un om care crede cu tărie că nedreptatea, indiferent de cine și când a fost făcută, trebuie să fie cunoscută și incriminată.

Reporter: *Domnule Gherasim, vom începe discuția noastră întrebându-vă unde v-ați născut și, dacă vreți, descrieți-ne puțin acel loc.*

Gabriel Gherasim: În primul rând, doamna Mariana, bine v-am regăsit și vă mulțumesc pentru oportunitatea de a avea acest dialog. Eu am văzut lumina zilei în București, unde am crescut, în anii '70 și '80, înconjurat de dragostea și grija părinților. Verile, în timpul vacanțelor școlare, le-am petrecut în Bucovina, la bunicii. Bucureștiul „meu” era un oraș îngrijit din cartierul Balta Albă, de unde făceam cu fratele meu și cu părinții escapade dese la Ateneul Român, la Teatrul de Operă și Balet și la alte diverse teatre. Țin minte liturgiile cu spectacularul cor de la Biserica Domnița Bălașa, cumpărăturile de la Romarta Copiilor și cochetul Magazin Muzica, unde stăteam în reverie uitându-mă peste tot și încercând instrumente, de la cobza la banjo și de la naiuri la pian.

R.: *Cum caracterizați copilăria pe care ați avut-o?*

G.G.: Am avut enormul noroc de a avea părinți iubitori și muncitori, care s-au sacrificat pentru ca să ne educe frumos pe fratele meu și pe mine. Între cozile friguroase pentru mâncare și pentru articole de uz zilnic și jocurile copilăriei prin parc, la săniuș, compunerile de la limba română și franceză de la școală și lecturile cu orele de beletristică din biblioteca familiei, aleg să-mi aduc aminte de ceea ce a fost frumos. Un capitol aparte îl au memoriile frumoase din Bucovina bunicilor mei, unde am intrat în contact cu natura, animale, cântece, dansuri, obiceiuri (clacă, nunți, hramuri, colinde, Steaua, Plugușorul, Chiralesia, Paștele) și oameni care se duceau duminicile la biserică la fel ca și strămoșii noștri acum 2.000 de ani: îmbrăcați cu catrință, bundiță, ie, ițari, cojoc și cușme.

R.: *Tradițiile milenare ale neamului nostru se mai păstrează, dar în vremea noastră ele au mai mult sens decorativ, de spectacol, pe scenă.*

G.G.: Da, așa este. Lumea modernă a introdus și continuă să introducă lucruri moderne care nu întotdeauna sunt de admirat. Și asta se întâmplă peste tot în lume.

R.: *Există vreo întâmplare deosebită sau o personalitate care v-a rămas întipărită în memorie și care, eventual, v-a schimbat cursul vieții sau care v-a influențat în alegerea profesiei?*

G.G.: Da, mă bucură această întrebare a dumneavoastră. Vreau să spun la început că în 1982 m-am îmbolnăvit de glomerulo-nefrită declanșată de la apa infectată de poluarea industrială socialistă, care ne-a poluat și otrăvit natura și pe mulți dintre noi. „Paradisul Muncitorilor” care era România comunistă, avea numai niște dializoare donate la Spitalul Carol Davila de americani după cutremurul de la 4 martie 1977 și care erau drămuite, în folosință exclusivă a pacienților cu neamuri în Comitetul Central al partidului și în Securitate. Inițial mi-au refuzat accesul pentru ca nu aveam „origine sănătoasă” (tata a fost deținut politic și a supraviețuit închisorilor comuniste) și m-au lăsat să mor. Am văzut cu ochii mei, lângă mine, la Spitalul Carol Davila, un bărbat, soț de 31 de ani, care a murit pentru că i s-a refuzat tratamentul salvator cu dializă, care era disponibil în același spital cu noi. L-au ținut internat până a murit, pentru ca nu avea conexii cu comuniștii la nivel de oligarhie. Tata fusese toată viața „apolitic” și nu fusese membru de partid, „c-așa era la fabrică.” El fusese în pușcărie în anii '50, pentru „crima” de a fi mers cu prieteni, cu căruțele, în Suceava, pe la oameni cu stare colectând grâu din care au făcut pâini pe care le-au dat oamenilor din spitale și familiilor deținuților politici. Asta a fost „crima” tatălui meu pentru care a fost în închisoare. În celula în care fusese aruncat, tata a dat, timp de mai multe zile, porția sa de terci unui preot mai firav, ca să-i salveze viața. Și i-a salvat-o.

R.: *Deci tatăl dumneavoastră este personalitatea care v-a influențat major viața. Vorbiți-ne despre cum ați fost salvat și cine a contribuit la salvarea dumneavoastră.*

G.G.: Nu numai atât, dar personalitatea despre care voi vorbi m-a salvat pe mine de la o moarte sigură. Să vă povestesc: când tata a văzut cum comuniștii îmi pregăteau același destin ca al celui pacient lăsat să moară, l-a căutat și l-a găsit pe acel prelat căruia îi salvase viața în închisoare. Acel preot era acum un ierarh al bisericii catolice din România. Acestuia i-a cerut ajutorul ca să-mi salveze copilul, adică să mă salveze pe mine. Înalta față bisericească a intervenit la Spitalul Caritas, iar fostul Papă Ratzinger a semnat de la Viena, prin spital, cererea către statul român ca să-mi dea voie să merg în Vest. Doar așa mi s-a permis, în sfârșit, plecarea pentru transplant în Italia. Atunci doctorul meu nefrolog de la Carol Davila, dr. Mircea Penescu, a spus directorului Nicolae Ursea că „în unele situații politica trebuie să fie pusă de-o parte” și că „dacă nu-i dați voie copilului să facă tratamentul, eu îmi dau demisia.” Abia atunci mi s-a permis tratamentul de dializă. Pentru cei care știu aceste valori, creatinina normală este între 1 și 2.

Când am făcut prima dializă, ajunsese la 9. Orice comentarii sunt de prisos. Cel care a dat aprobarea pentru emiterea pașapoartelor tatălui meu și mie a fost un general de securitate care în anii '50 fusese, la Jilava, unul dintre torționarii tatălui meu. Da, așa s-au făcut mulți generali de securitate, prin torturi și omuciderea a 10% din populația nevinovată a țării. Peste ani, s-a întâmplat (ce cuvânt efemer) ca și acest fost torționar să fie tratat în același timp cu mine, la același spital, la Carol Davila, de o boală degenerativă de rinichi și, la două luni după ce eu am plecat în Italia, el a murit. Știa poate că o să moară și a vrut să facă un act de bine înainte de a pleca dintre cei vii. Nu și-a amintit niciodată că îl bătuse pe tatăl meu, uitase. Tata însă l-a ținut minte foarte bine, pentru că urmarea unei asemenea bătai i-a cicatrizat tot piciorul drept pentru restul vieții.

R.: *Dureroasă evocare care se vede că v-a emoționat profund. Ne pare nespuse de rău că ați trecut prin aceste momente atât de tensionate. Să ne întoarcem la momentul plecării în Italia, la tratament.*

G.G.: În sfârșit, în ianuarie 1984 am plecat în Italia. La Otopeni, securității m-au ridicat de pe targa pe care zăceam și m-au percheziționat pentru posibilă contrabandă. Ne-au spart și valizele, căutând ceva incriminant în căptușeala lor. Tata s-a văzut nevoit să scoată cureaua lui și pe-a mea de la pantaloni ca să avem cu ce lega gențile. Așa am plecat din România comunistă. Toată „socoteala” a durat vreo oră și îmi aduc aminte că la intrarea în avion, pasagerii (care observaseră toată procedura din sala de așteptare), erau, culmea, furioși pe noi, pe mine și pe tata, din cauza întârzierii, nu pe securiști. Erau regimentați să se supere pe victime, nu pe călăi. Absurdul l-am trăit și pe aeroport. Totul ne-a lăsat un gust amar.

R.: *Nu e de mirare. Spălarea creierelor din vremea comunismului a creat monștri de gândire și de atitudine. Continuați, vă rog.*

G.G.: Trei luni mai târziu, la Spitalul Ca Granda Ni-guarda din Milano mi s-a făcut transplantul mult dător de sănătate și de viață. Plecasem din „raiul comunist” pe targă și am fost vindecat în „capitalismul corupt” de către specialiști creștini. Vă dați seama ce lecție de iubire creștinească am învățat din această experiență. După ce am plecat, comuniștii au regretat că ne-au lăsat pe tata și pe mine Afară. Au cerut guvernului italian să ne trimită înapoi spunând că au găsit un tratament similar în România, ceea ce era o minciună. Imediat am cerut azil politic și am solicitat să emigrăm în SUA.

R.: *Și așa ați ajuns în Statele Unite. Trist și foarte dureros! În altă ordine de idei, spuneți-ne ce studii aveți și unde vă exercitați profesia.*

G.G.: Liceul l-am început la Milano și l-am terminat în Statele Unite. Am absolvit de la Portland State University cu un Bachelors în Științe Sociale și cu un Masterat în Consiliere și Mediere Psihologică de la California State University. Sunt consilier pe domeniul persoanelor cu dizabilități la New-York. De asemenea sunt consilier pe probleme de droguri, alcool și probleme mintale. Predau și psihologia. Am fost corespondent al publicației Micro Magazin/Meridianul Românesc din SUA, Observatorul din Canada, Revista Noi Nu din România, Revista Limba Română din Basarabia, cât și al altor publicații de limba română din Europa, Australia și Israel.